

[Indenrigsministeren]

lig sygdom, så refereres der ikke til den smitte ved overførelse af bakterier eller virus fra en person til en anden, som er baggrunden for epidemiloven og de foranstaltninger, der er beskrevet i den, men derimod til det forhold, at holdninger, vaner, mode osv. hos visse grupper i samfundet spredes til og påvirker andre grupper i samfundet. Sådanne påvirkninger fra en gruppe til andre grupper eller fra menneske til menneske kan aldrig med fornuft henføres under epidemilovens bestemmelser.

Sundhedsstyrelsen har da også i en udtalelse over forslaget bl.a. påpeget, at forslaget bygger på en uholdbar analogi, idet både årsagssammenhængen vedrørende de i loven omhandlede smitsomme sygdomme og de tilhørende foranstaltninger er af en helt anden karakter end dem, der har at gøre med stofmisbrug og behandlingen herfor. Det er sundhedsstyrelsens opfattelse, at behandlingen af stofmisbrugere ud over den lægelige del også må omfatte socialpædagogiske, psykologiske og andre foranstaltninger, ligesom det nok må anses for tvivlsomt, om tvangsforanstaltninger over for denne gruppe personer har nogen værdi i behandlingsmæssigt øjemed. Jeg er enig med sundhedsstyrelsen heri.

Som det fremgår af forslagets bemærkninger, er forslagsstillernes hensigt med forslaget imidlertid netop at lovliggøre og indføre tvang i behandlingen af narkomaner. Hertil skal jeg bemærke, at spørgsmålet om tvang eller frivillighed i stofmisbrugerbehandlingen har været drøftet tidligere herhjemme, og at man kom til den konklusion, at behandlingen af narkomaner som hovedprincip må bygge på frivillighed.

Stofmisbrugerens accept af behandlingen, den pågældendes samarbejdsvilje og motivation er nødvendig for, at behandlingen kan føre til den ønskede resocialisering, som anses for at være en forudsætning for, at stofmisbrugerens efter behandlingens ophør kan holde sig stoffri.

Hertil kommer, at en mere generel indførelse af adgang til tvangsbehandling vil afholde stofmisbrugere fra at søge hjælp hos offentlige myndigheder, og det vil dels mindske behandlingsapparatets muligheder for at få kontakt med disse mennesker, der har behov for hjælp, dels øge deres sociale vanske-

ligheder og mistilliden til det samfund, som de i forvejen har svært ved at tilpasse sig.

Jeg mener altså ikke, at tvang i stofmisbrugsbehandlingen er vejen frem, og beslutningen i den retning måtte under alle omstændigheder forudsætte fornyede undersøgelser og saglig drøftelse af fordele og ulemper ved tvang specielt i stofmisbrugerbehandlingen, så vi ved, hvad vi gør. Jeg må derfor klart afvise, at tvangs- og isolationsprincippet indføres ad bagvejen ved opførelse af begrebet narkomani i en lovgivning, hvor det ikke hører hjemme.

Som det gerne skulle være fremgået af mit indlæg, kan vi ikke i regeringen gå ind for det fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Helmar Sørensen (S):

Forslaget til folketingsbeslutning om optagelse af narkomani på listen over alment farlige sygdomme i henhold til lov om foranstaltninger mod smitsomme sygdomme er efterhånden en gammel sag. Fremskridtspartiet har det med at gentage sig selv, og deres forslag bliver sjældent bedre af dette. Både i 1979 og i 1980 var partiet ude med samme forslag, og begge gange blev forslaget klart afvist af både ministeren og folketetinget.

Alle her i salen er vel enige om, at foranstaltninger er der behov for, både af behandlende og af forebyggende art. Narkomani kan ikke, som forslagsstillerne ønsker det, sidestilles med en smitsom sygdom. Stofmisbrug er ikke en smitsom sygdom, men derimod enkeltpersoners eller gruppers reaktion på deres livsvilkår. Man blander faglige begreber sammen, når man fra fremskridtspartiets side ønsker at sidestille narkomani med en smitsom sygdom. En smitsom sygdom smitter som bekendt via bakterier og vira fra person til person. Det gør narkomani som bekendt ikke. Derimod spredes narkomani i grupper med samme holdninger – eller måske er det mangel på holdninger – i vid udstrækning som en protest mod det omkringværende samfund. Hvis man som fremskridtspartiet ønsker indførelse af tvangsbehandling, er jeg ikke i tvivl om, at disse personer eller grupper vil få endnu mere skepsis over for det samfund, som vi lever i, og chancen for en behandling med positivt resultat vil blive endnu mindre, end den er i dag.